

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Conferința din 26 iulie 1968

Cele două naturi ale ființei umane

Proprietățile și manifestările celor două naturi ale ființei umane – natura inferioară sau personalitatea, natura superioară sau individualitatea.

Lectura meditației zilei

Astăzi v-am vorbit despre anumite lucruri legate de Doctor Jeckill și Mister Hyde, dar nu am atins probleme mult mai profunde. Ceea ce este sigur este că există două naturi, nu se poate nega, două naturi aproape opuse, una care trage plapuma spre sine și cealaltă care este mai largă, mai generoasă mai imparțială, mai dreaptă. Dacă o studiem pe prima, pe care o numim personalitate, dacă studiem bine această natură, ea are calități, are lucruri bune, dar dacă mergem după această natură, rezultatele vor fi catastrofice din toate punctele de vedere. Iar detaliile, v-am arătat în conferințele detaliate, aspectele, manifestările diferite. Ceea ce este bun la personalitate, este că ea trage plapuma, ea se protejează, ea se descurcă, ea are totuși un centru, ea trage totul spre ea, dar se ceartă cu toată lumea ! Iată, este prea personală, prea egocentrică în sfaturile sale, în judecățile sale, ea este prea dură, ea este fără iubire, fără înțelepciune, fără inteligență chiar. Ea reclamă, ea vrea, ea cere, ea absoarbe tot, ea vrea să domine tot, este prea nervoasă, este prea vulnerabilă, este prea ofensată, este prea... oh, la, la, toate părțile negative ea le posedă.

Doar că, iată, este o foarte bogată mătușică, foarte bogată, iată, ea posedă tot și atunci pentru a-i face plăcere, pentru a o mulțumi, acceptăm, facem concesii, consimțim, în fine, ea reușește întotdeauna să aibă primul cuvânt. Iar omul este mai degrabă un servitor pentru a-i mulțumi toate capriciile sale, toate dorințele sale, toate elucubrațiile sale, în loc să meargă să mulțumească, să înțeleagă cealaltă natură, care este în interior, iată ce natură ! Dar este lăsată deoparte, ne batem joc de ea deseori, o diminuăm, o blamăm, o ridiculizăm și din ce omul se detașează de această natură care este într-adevăr divină, într-adevăr splendidă, nemuritoare, glorioasă, extraordinară. Noi avem toți în noi această natură. Dar cum a fost mereu camuflată, mereu ne-am debarasat de ea, am călcat-o în

picioare, atunci din ce în ce ea este mai ascunsă, ea este camuflată, este băgată undeva și din timp în timp doar, săraca, ea ridică vocea, ea dă sfaturi cu amabilitate, fără zgomot, fără violență, fără discuții. Dar cum omul iubește mult, mult, tot ceea ce este zgomotos, tot ce este țipător, tot ce este aiurea, el, iată, ascultă de personalitate, el o mulțumește întotdeauna, iar toate sfaturile pe care ea le dă sunt întotdeauna dăunătoare, pentru că sunt în detrimentul vecinului, în detrimentul semenului.

Iată, noi avem aceste două naturi și noi suntem între cele două, iar deseori suntem mai influențați de natura inferioară, în loc să fim influențați, să ascultăm, să mergem după cealaltă natură; și iată acum putem clasa lumea întreagă în două categorii. Veți spune: “De ce în două categorii, toată lumea inventează categorii, 7, 12, 36, 144 de categorii”. Voi puteți inventa alte categorii, dar cele două categorii sunt cele mai accesibile pentru lumea întreagă, foarte clare, de înțeles. Două categorii. O categorie care este complet personală, egoistă, care nu se gândește decât la a lua, a fura, a-i înșela pe alții, a trișa, a se bate cu toate mijloacele, iar cealaltă care este într-adevăr generoasă, într-adevăr largă, într-adevăr impersonală, într-adevăr divină, iar omul este între cele două. Două categorii.

Personalitatea este cea care posedă toată bogăția, ea posedă toate materialele, toate elementele și instinctele și atracțiile și pasiunile și plăcerile. Ea este foarte bogată, ea este foarte puternică, doar că ea converge întotdeauna spre egoul inferior, acest lucru este rău, altfel ea este foarte instruită, ea este foarte șireată, ea are multe lucruri în buzunarele ei, doar că iată, ea converge totul spre egocentrism, ea nu este întru-totul rea, ea se gândește să păstreze, să conserve, în fine să-și apropie, să-și adauge, să se îmbogățească prin toate mijloacele, ea nu are prea multe scrupule, ea nu are prea multă conștiință, nu are prea multă religie, nu are prea multă milă, blândețe, deci este ceva animalic, iar omul este între cele două.

Iar a doua natură, cum v-am spus, și ea conține toate elementele, toate posibilitățile, toate calitățile, tot ceea ce este celest, tot ceea ce este radiant, tot ceea ce este minunat, tot ceea ce este generos, tot ceea ce este mare, tot ceea ce este nobil, tot ceea ce este într-adevăr spiritual, dar cum este un lucru care nu este prea propagat, nu există prea multe exemple pentru a fi influențat, nu există prea multe cărți asupra acestui lucru și nici exemple pentru a-i împinge pe oameni, deci ceva îndepărtat, ceva la care nu putem să ne adaptăm, ceva căruia nu putem încă să-i înțelegem limbajul, atunci această natură, cea mai bună, cea mai formidabilă, magnifică, cea mai bogată, ea rămâne întotdeauna apanajul a

foarte puțini oameni, care sunt considerați ca nebuni, ca detractați, ca dezechilibrați sau ca insoliți.

Și omul se balansează când..., eh, el lucrează doar pentru personalitate; atunci devine într-adevăr teribil, dezagreabil, antipatic, peste tot pe unde trece el trezește ură, animozitatea, pentru că se ceartă cu toată lumea, el nu dă doi bani pe interesul celorlalți și atunci el îi calcă în picioare, pe picioare, el depășește limitele, este grosier, nu are respect, el scuipă pe tot ceea ce este sacru. Iată creaturi care sunt pe de-a-ntregul în mașina personalității. Eu vă vorbesc pentru că în fine să puteți înțelege ceea ce este acum. Atunci religioșii pentru a simplifica, pentru că ei nu erau savanți, nu erau nici psihalaliști, nici Mari Maeștrii, au ascuns într-un cuvânt toată această filozofie, demonul, ca și cum a fost întotdeauna un demon în partea noastră stângă. Eu cred, eu cred că este, dar asta este altă problemă. Și un altul în partea noastră dreaptă. Dar sunt doar două naturi și noi le avem toți înăuntru. Doar cu această diferență că unii au dat un pic mai mult posibilitatea naturii divine să se manifeste și acum primesc sfaturi bune, ei primesc iluminări, lămuriri, revelații, o claritate, o limpezime; atunci asta facilitează enorm drumul, drumul lor în lume, în toate domeniile din lume. Ei sunt sfătuiți, ei sunt luminați, ei sunt consolati, ei sunt ghidați, ei sunt ajutați, ei sunt susținuți, ei sunt protejați, există totuși ceva superior.

Pe când cealaltă categorie care nu reflectează, care nu gândește, nu aprofundează lucrurile, care nu citește multe cărți, nu caută pe cineva să se instruiască, ea preferă puțin să se lase dusă, să se abandoneze, să asculte instinctele, toate ispitele, toate aviditățile, este atât de clar. Și ei merg în această mașină. Și atunci totul se complică. Ei își dau seama că ascultând personalitatea, ei îi rănesc pe ceilalți, ei se înfurie, comit acte reprobabile, iar după aceea ei regretă, nu mai știu cum să remedieze, după. Deci, personalitatea îi duce totdeauna în complicații. Deci este atât de simplu, de clar, ceea ce vă povestesc, este suficient doar să intrați puțin în afacerile oamenilor, domestice sau sociale, sau politice sau chiar... în orice domeniu vom găsi că majoritatea se dirijează totdeauna după personalitate, după raționamentul personalității, ei au o normă, o măsură, ei au un ideal, ei au ceva în interior și asta este de-a lua în loc de a da.

Deci personalitatea este cauza tuturor anomaliilor, tuturor contradicțiilor, tuturor discuțiilor, tuturor războaielor, tuturor revoluțiilor și tuturor mizeriilor umanității. Dacă oamenii ar fi fost instruiți, bine ghidați, bine sfătuiți, dacă nu de natura superioară cel puțin de ghizi conștienți, inteligenți, atunci ei ar fi făcut progrese, ar fi evitat anumite întunecări, anumite erori și nu ar fi fost în această situație de a regreta, de a se simți nefericiți, de a dori să se sinucidă sau de a

distruge lumea întreagă pentru a avea doar plăcerea de a vedea că totul arde sau că totul este prăbușit. Deci dacă oamenii ar putea în fine să-și dea osteneala de a asculta fie pe aceste creaturi, fie natura lor superioară, oh, totul ar fi diferit. Nu există oameni pe pământ care fiind cel puțin câteva minute doar, sinceri, să nu recunoască că din timp în timp această natură superioară, divină, ea, i-a sfătuit, le-a vorbit, i-a avertizat de proiectele lor, de intențiile lor, de deciziile lor eronate pe care erau pe cale să le ia, natura le șoptea. Dar cum ea este atât de delicată, de atentă, de educată, de fină, ea nu se servește de violență, de trompete, de zgomote, vacarm, să insiste, oh, là, là, până sparge totul. Dar ea spune de două ori, de trei ori, foarte încet, și atunci omul care nu are nici un discernământ, nici un criteriu, în acest moment el nu-și dă seama nici măcar că natura superioară i-a vorbit, l-a avertizat, l-a sfătuit.

Pe când natura inferioară, personalitatea, hm, ea știe atât de mult să se impună într-un mod sau altul, zi și noapte ea face zgomot, zi și noapte ea reunește o delegație, este capabilă chiar să trimită delegația cea mai erudită, filozofică, până la creier, pentru a convinge acest sărman om, că se înșală, că nu se află în adevăr, că trebuie făcut ceva, trebuie să facă... Și ea reușește, personalitatea reușește să-l convingă. Câți oameni nu s-au înșelat pentru că nu știau să discearnă când este personalitatea cea care ne împinge, care ne vorbește, ne ghidează, ne sfătuiește și când este individualitatea sau natura divină. Doar că iată, foarte puțini s-au oprit asupra acestor criterii, le-au utilizat, le-au verificat în fiecare zi și sunt puțini, foarte puțini cei care au găsit că n-au fost înșelați, ei beneficiază acum. Iar ceilalți care nu au dat atenție, acum continuă să urmeze toți sfaturile personalității și ei nici măcar nu știu ce este personalitatea. Ea este atât de vicleană, de inteligentă, dar inteligența nu este în acest sens, pentru că v-am explicat într-o zi ce este adevărata inteligență, ceea ce oamenii găsesc ca inteligență, ei se minunează, ei bine noi am găsit că nu era adevărata inteligență, adevărata inteligență este altceva. Dar să spunem că este inteligența, adică combativă, întru-totul vicleană, și atunci ea reușește. Și dacă omul este instruit, el știe foarte bine că este personalitatea, oh, se va detașa de ea. Pe când acum lumea întreagă, filozofi, scriitori, miniștri, oameni, profesori, toți se identifică cu personalitatea. Ei spun: “Eu vreau asta, eu doresc, eu sunt..., eu cred..., și nu sunt ei, este personalitatea; ei gonesc în mașina personalității. Și aici se vede că nu s-au analizat niciodată, nu s-au oprit niciodată să aprofundeze, să vadă în ce manieră sunt făcuți, de ce natură sunt făcuți, ce este ființa umană, în ce regiune..., câte regiuni există. Nu au făcut acest efort. Deci ei se identifică tot timpul cu materia, adică cu personalitatea, cu corpul fizic. Iar ceilalți, nu se

identifică niciodată cu corpul fizic, cu personalitatea, ei știu că sunt altceva, că personalitatea sau corpul fizic, sau toate aceste dorințe, nu sunt ei. În această cunoaștere discipolul poate să facă progrese nemaipomenite.

Eu v-am vorbit de Jnani-Yoga ? Tocmai prin cunoaștere, în a se uni, contopi cu Domnul, yoga înseamnă unire. Ca religie, aceasta vrea să însemne a se brânși, a se lega, a se uni. Religie, Yoga, este același lucru. V-am explicat cum ajungeau ei să știe ceea ce erau pentru că ei se căutau, doreau să se găsească. Deseori oamenii spun: “Ah, eu nu știu unde mă aflu, unde sunt”. Deci ei se află în stări unde nu se pot regăsi atât de confuzi, perturbați, agitați, atât de uluiți că nu mai știu unde se află, și rămân tot timpul în aceste stări. “Eu nu știu unde mă aflu” – spune cineva. Și toată lumea o spune. Și iată că, acest yoghin vroia să se cunoască. Și cum proceda ? Eh, el începea să se studieze, să se cunoască, aceasta însemna unde se află, cine este. Atunci, tăindu-și un braț, vede că el nu este brațul, din moment ce exista încă, el are eul, el spune “eu” și nu este brațul, și piciorul, și stomacul, și orice altceva, nu sunt el, el este ceva în plus. Apoi el studiază sentimentele, vede sentimentele pe care le are el, sunt ceva în afara lui, din moment ce le poate observa, le poate analiza în el, iar el este altceva încă mai sus. Deci își studiază sentimentele: “Oare sentimentele mele sunt identice cu mine ?”. El descoperă însă că nu se identifică cu sentimentele, și tot așa, descoperă, din aproape în aproape, că acest eu superior, care este deasupra a tot, este Dumnezeu Însuși, atât de mare, de imens, de puternic, atât de luminos, de omniscient, încât la sfârșit, după ani, ani de zile, se contopește cu eul său superior, dar nu toți sadhous, nu toți yoghinii reușesc să o facă. Și acest mic eu, schimbător, vulnerabil, vexat, nu era el, din moment ce putea să se lipsească de toate acestea, putea să renunțe, să suprima, iar el exista încă. Și când era mic el se simțea el, când era deja adult era tot el, și când era bătrân, tot el neschimbat, iar corpul care se schimba, corpul nu era el, mereu schimbător, iar el totdeauna identic cu sine. Ce este acest el, mereu neschimbător ? El îl căuta și vedea că nu era în corpul fizic, nici în sentimente, pentru că sentimentele se schimbau și ele, și proiectele, gândurile, ideile se schimbau la fel, atât de contradictorii în trecut, iar el rămânea identic cu sine.

Deci acești yoghini au analizat atât aceste lucruri, găsim că această entitate, această ființă, acest ceva, această scânteie, oh, este o parte din Dumnezeu Însuși, o chintesență a Sa. Și atunci, pe măsură ce căutau, ei se apropiau de această sursă de unde El emana, realizând că această personalitate era o iluzie, o reflexie, nu era ceva etern, neschimbat, imuabil; că nu se putea baza toată creația pe acest lucru, era un miraj, era ceva, dar nu era el însuși ! Deci această

personalitate era o iluzie și astfel au găsit ei maya, o întreagă filozofie a separativității. Deci, voi fiind acolo, eu aici, nu ne putem înțelege, nu ne putem iubi, nu putem merge împreună, trebuie să ne războim, să ne certăm, dar de ce ? Pentru că noi suntem două ființe diferite, cu dorințe diferite, cu sentimente diferite, cu tendințe diferite și iată că ne certăm.

Deci, personalitatea care este atât de limitată, se vede mereu ca ceva separat, este la baza tuturor contradicțiilor, discuțiilor, tuturor războaielor, urii, creând separativitatea, ostilitatea, egoismul, furturile... Pe când, începând să te răzgândești, prin meditație, prin analize, prin tot, nu mai există doi, trei, patru, o multitudine, majoritatea, există doar o ființă, care lucra cu toate celelalte, prin toate celelalte, dar toți ceilalți nu puteau să înțeleagă că era o ființă care dirija toate acestea, era un eu superior, și că... Atunci el ajungea să se iubească, să nu se mai împartă, să nu se mai războiască, să se simtă unul. Deci, lumea întreagă este o ființă colectivă. Și astfel el ajungea să se degajeze de tot ce este inferior, de tot ce este separat, pentru că personalitatea nu este nimic altceva decât separativitate, izolare, și a considera toată lumea ca un adversar, pentru a-l combate sau fura.

Această filozofie, Jnani-Yoga, prin meditație și analiză ajunge să descopere că există doar o ființă, Dumnezeu Însuși, și că toți ceilalți sunt gânduri în capul Său, toate creaturile sunt așa. Și astfel nu mai existau războaie și ostilități. Eu am explicat-o altfel. Eu spuneam, iată aici un pahar, un altul dincolo, mai puteți adăuga trei, patru. Ele sunt diferite, de culori diferite, de dimensiuni diferite, conținuturi și mărimi diferite, chiar și calități și materiale diferite. Dar presupuneți acum că eu pun în toate aceste pahare un parfum, același conținut. Iată conținutul. Iată, forma este diferită dar există un același conținut, adică aceeași chintesență. Și iată că ea are alte proprietăți această chintesență, ea nu este ca paharele care rămân acolo, care nu se mișcă, care nu se schimbă, dimensiunile lor sunt aceleași. Și iată că dacă ea nu este închisă se ridică puțin, se plimbă puțin, se lărgeste puțin, ce libertinaj... Ah, ea se ridică puțin și iată că din moment ce ea este o materie atât de subtilă, vaporizată, parfum, eterică, iată, eh, ele au “fuzionat” sus. Atunci, unde este separativitatea acum ? Ah, paharele sunt separate iar chintesența sus este “fuzionată”, voi nu mai puteți să le separați.

Atunci în acest mod se poate înțelege că dacă mergem acum în mașina personalității, adică a separativității, a iluziei, maya, ne vom înșela etern asupra realității lucrurilor și în acest moment va exista o filozofie materialistă, asupra formei, asupra materiei și mincinoasă și veridică, adică veridică când este vorba

de materie, de formă, de greutate, dar când este vorba de conținut, adică de suflet, de spirit, de gânduri, de toate acestea, ea nu mai este veridică, ea este falsă, din moment ce sunt împreună sunt amestecate, sunt împreună.

Și iată știința materialistă nu a ajuns până acolo, să gândească așa, să reflecteze așa. Și dovada, dovada este că ea nu știe măcar încă ce sunt razele care vin de la soare, iar eu spun că sunt gândurile soarelui. Și cum știu eu asta ? Ei bine, este foarte simplu. Noi suntem acum trei, să presupunem că suntem trei, aici, pe masă, ne iubim mult, există o chintesență în noi, suntem separați, izolați, nimeni nu vede că există curenți, că există schimburi, există forțe, energii, ele fuzionează acolo dacă noi ne iubim și ceva... încă ceva. Și în aparență noi suntem separați. Deci știința materialistă este veridică, dar nu complet veridică doar din punct de vedere fizic, material. Este adevărat că noi suntem separați, dar interior, în forul nostru interior, în aceste emanații, noi nu suntem separați.

Și acum, dacă noi trebuie să reflectăm acum, ca pentru parfum, priviți. Forma, contururile sunt acolo, dar nu mai există contururi când este vorba de conținut, pentru parfum nu mai există contururi. Voi nu puteți spune: "Iată liniile, aici se oprește". Cum de altfel puteți spune: "Iată unde sunt limitele, toate aceste contururi, înseamnă geometrie, este matematică, nu se schimbă. Dar pentru ceea ce se mișcă, pentru ceea ce este viu, pentru ceea ce este radiant, oare voi puteți să spuneți unde sunt contururile, unde sunt limitele ? Nu. Lăsați-mă pe mine acum. Voi puteți să desenați exact contururile mele, profilul meu, corpul meu, tot, nu-i așa, matematic. Oare sunt eu corpul pe care voi îl desenați, oare eu am contururile ?! Nu ! Deci eu nu sunt corpul fizic, eu sunt această ființă care gândește, care simte, care acționează și se prea poate să fie ceva mai mult decât corpul. Și de aceea din fira păr am prezentat în fața fraților și surorilor aceasta, eu spuneam: "Dacă v-aș spune că pietrele sunt în aer, că ele zboară în aer ?". Veți spune: "Nu este posibil, este nebun". Ei da, eu văd pietrele care zboară în aer. "Ah ! Și atunci, praful ce este ? Sunt mici pietre foarte diminuate. Ah, și de unde vin nu este pământul, nu sunt pietrele, acolo, mici particule de aceeași natură, aceeași calitate ? Deci, pietrele care sunt mari, care sunt mici, ele sunt în aer, ele zboară.

Și să luăm în considerare acum soarele. Iată soarele este acolo. El are contururi, dimensiune, volum, el nu se schimbă, el este totdeauna acolo. Și cum se face că de la această distanță el vine să mă atingă, el vine să mă mângâie, el vine ! Atunci, deci, cum se lărgește el, cum vine până la mine pentru a mă mângâia ? Ei bine, dacă el este capabil de a face asta și eu la fel. Și gândirea mea atunci, ce este gândirea mea, când trimit gândul, și eu la fel pot mângâia pe

cineva la mii de kilometri. Ei da ! Ah, deci, gândirea mea sunt emanații, sunt proiecții, exact ca soarele care proiectează chintesența sa și el nu se mișcă, el este acolo, dar gândul său, el este capabil să-l aducă până aici. Și așteptați, nu se știe până unde poate să-l ducă, eh, miliarde, miliarde... știința astronomică chiar, nu a ajuns încă să determine până unde sunt capabile navele să meargă în spațiu, ei spun: "Iată, mai mulți ani lumină și încă mai continuă să meargă". Mai mulți ani lumină, vă veți da seama ce înseamnă asta ? Eu nu-mi dau seama. Este o cifră de timp, ani, este formidabil... Și ele continuă încă ! Atunci ce este ? Ei bine, este sufletul său pe care-l proiectează, sunt gândurile sale. Dumnezeuul meu ! Cât de ignoranți sunt oamenii ! Cum nu au văzut ei asta !? Ei ne prezintă o filozofie materialistă idioată și incompletă. Când este vorba de măsuri, de greutate, da, aceasta este adevărat, iar ceea ce este viu, ceea ce iese, emană, ce se propagă, ce este oare ? Ei bine, este soarele însuși. Pentru că această lumină nu poate fi altceva decât soarele. La fel cum gândurile mele pe care le proiectez, sau gândurile voastre sunt voi-înșivă, eu însumi sunt, dar ceva mai mult decât această materie, mai rapid mai viu, mai intens. Ei bine, asta este într-adevăr omul, nu este ceea ce voi vedeți, barba mea... Nu acesta este omul !! Deci omul este mai mult, voi nu puteți determina contururile, limitele sale. Și, așa cum spuneam, planetele se sting. Și, de ce ? Pentru că, ca și Pământul, ele au partea solidă și partea lichidă. Și cu cât este mai mare partea lichidă ? De trei ori mai mare. Și partea gazoasă, atmosfera, oh la, la, la, nu se știe de câte ori. Și deci, nu există și o altă parte eterică ? Da. Și până unde merge ? Ei, mai departe decât soarele. Și dacă Soarele face același lucru, sau Jupiter, iată că ele sunt acolo, se ating și nu sunt separate. Atunci exterior ele sunt departe, departe, și interior, în partea subtilă, ele înoată împreună. Iată adevărata știință. Și iată că, de curând, un savant a vorbit același lucru ca și cum m-ar fi auzit. Sunt trei ani de când spuneam asta pe stâncă. El a spus, se pare, același lucru, că planetele se ating. Altfel nu se poate explica nici astrologia, nici influențele, nimic. Deci și noi toți ne atingem. Iată adevărul. Și cum ? Prin gândurile noastre, prin emanațiile noastre. Și cum atunci, cele două pahare se atingeau undeva sus, ei da, prin chintesența lor. Iată cât de departe, departe... suntem de adevăr, departe, departe... De ce oamenii sunt atât de orbi, de ce s-au abrutizat într-atât, de ce s-au materializat într-atât, limitat, încât să nu vadă adevărul care sare în ochi. Și iată, filozofia, adevărata filozofie, eh, ea nu este de astăzi. Ce este ființa umană ? Eh, eh, nu știu ce este ființa umană, este ceva. Și iată cum ajungem, prin metoda naturii superioare, să ne descoperim. Să ne regăsim, să ne cunoaștem și să ne cunoaștem ca divinitate însăși. Și de ce este spus în Biblie: "Voi sunteți

dumnezei”. Și atunci de ce voi vă considerați acum ca mici, mici, nimicuri ? Pentru că ați coborât prea jos, ați coborât în personalitate, într-o regiune unde vă vedeți pierduți, complet micșorați, separați, complet... Și atunci ce vreți voi să se producă după aceasta, ei bine războaie, furie, etc., în fine, porcării, lucruri îngrozitoare. Pe când, eh, dacă toată lumea ar fi dat loc superiorității, acestei naturi, care ne spune că suntem unul, ca Iisus care spunea: “Tatăl Meu și cu Mine una suntem”. Cum a ajuns aici ? Tocmai prin metoda de a se cunoaște a ajuns, noi de ce să nu o facem ? Și noi, la fel suntem, toți unul. Deci în acest moment, dacă vreți să faceți rău cuiva, veți reflecta, veți spune: “Oh, la, la, îmi fac mie însumi rău, pentru că eu trăiesc în acest frate, și el la fel trăiește în mine”.

Și iată cum morala, adevărata morală se instalează, și cum răul este obligat să plece, pentru că această filozofie nu-l poate tolera... Și atâția alții au verificat-o și ei. Când dădeau lovituri altuia pe care îl iubeau, primeau ei înșiși loviturile, asupra lor, eh, câți oameni n-au verificat asta. Și când se întâmpla ceva bun și voi iubiți pe cineva, voi sunteți fericiți, triumfați, ca și când vi s-ar fi întâmplat vouă înșivă. Asta poate să fie doar când filozofia iubirii, a unității, a acestei universalități, penetrează ființa umană. Astfel vă bucurați când nefericirea vine vecinului, vă bucurați, triumfați, jubilați, pentru că s-a întâmplat o nenorocire altcuiva. Da. Câți oameni sunt încă prea jos, jos, și se gândesc decât să-și satisfacă personalitatea lor, ea îi menține în noroi, ea îi menține în josnicii, ea îi reține încă în regiunile inferioare, ei nu își pot da seama, se identifică cu natura inferioară, în loc să se identifice cu natura superioară, de a spune: “Eu nu sunt asta, eu nu sunt cel care dorește, este corpul meu, sexul meu, este..., nu sunt eu”. Cel puțin să simțiți că nu sunteți voi, altfel... în acest fel veți slăbi personalitatea, vă detașați de ea, vă separați, vă îndepărtați, vă legați de o altă natură și vă identificați cu ea.

Și astfel am dat conferințe asupra meditației, contemplației și asupra identificării. Și ce este deci meditația ? Este un proces intelectual, mai degrabă mental, de a reflecta, de a avea lumină, înțelepciune, inteligență. Contemplația este de a ajunge prin iubire, prin sentiment, prin frumusețe, în a dezvolta partea inimii, partea sufletului. Deci contemplația ridică în alte regiuni. Pe când identificarea, este prin voință de a putea să ne considerăm, să ne unim să fuzionăm cu Ființa Supremă: Iată trei activități pentru cele trei părți ale ființei umane. Una pentru intelect, alta pentru inimă și a treia pentru voință.

Chiar când vorbesc așa, nu realizați, nu sesizați importanța a ceea ce tocmai am spus, veți rămâne ca și înainte, ca și înainte, și nu veți vedea diferența, de a

acționa, de a acționa astfel, de a gândi astfel, în scopul de a ajunge să vă detașați, să vă eliberați, săpâniți, controlați, să vă aserviți personalitatea, în loc să ne aservească ea, să ne absoarbă, să ne lege, voi sunteți sclavi, voi sunteți slabi. Pe când Inițierea preconizează tocmai puterea de a te detașa, de a putea să o controlezi și de te uni cu cealaltă, de a ne uni, de a ne identifica cu cealaltă natură, pentru a deveni liberi, liberi, liberi. Ei bine, altfel asta nu va veni niciodată, niciodată, niciodată. Atât timp cât omul nu a înțeles bine, bine, bine, această procedură, că nu mai are noțiuni juste, precise, profunde, asupra acestei probleme a personalității, se va bălăcii etern în slăbiciune, în neînțelegeri, în tristeți, în nenorociri și nici un mijloc de a-l ajuta, el va continua să acționeze ca înainte, să gândească ca înainte și să facă proiecte ca înainte, în loc să schimbe puțin viziunea lumii, adică propria sa viziune asupra lumii.

Și voi credeți că eu mă amuz pentru a fi elocvent, pentru a fi un pic orator, pentru a fi... Nu, dragii mei frați și surori, eu am o sarcină atât de dificilă, atât... oh, la, la, din ce în ce mai mult îmi dau seama, ca și cum sunt în deșert, ca și cum vorbesc în vânt, ca și cum... nimeni nu mișcă, mai puțin prietenii mei, bineînțeles. Nu se vede importanța acestor probleme. Se spune: "Sunt cuvinte, este bine". Dar nu vreți să acceptați utilitatea a ceea ce eu povestesc, am această senzație, nu pentru prietenii mei, în general, dar nu pentru voi, ceea ce spun nu vă privește în general.

Noi trebuie să lucrăm acum pentru individualitate, și nu putem degaja, elibera, dintr-o singură lovitură, de personalitate. Ea, ea va continua încă să fie foarte puternică, chiar trebuie s-o mulțumim, să fim cu ea, altfel murim. Ea este cea care are cheile de la cămară și hrană și tot. Ea este necesară, ea este utilă, ea este magnifică, doar că trebuie să fim mai inteligenți decât ea, să o controlăm, să o subjugăm ca ea să poată în fine să asculte, în acel moment nu o ucidem. Iată, eu n-am sfătuit niciodată să ucidem personalitatea, pentru că și eu o am, doar că eu îi cunosc șmecheriile și uneltirile, am studiat-o atâta, am observat-o la mine, că ea nu mi-a scăpat, toate șmecheriile sale, toate combinațiile sale, oh, la, la, ea este formidabilă și presupun că la toată lumea este așa, este poate vicleană, ea este capabilă. Deci dacă o analizați, dacă o supravegheați, dacă o cântăriți pentru că ea nu se poate ascunde, ea are natura sa, modul său de a cere, modul său de a lovi, modul său de a urla, de a striga, de a amenința chiar. Deci când îi cunoaștem manierele sale, atunci nu ne putem înșela. Doar că nu v-ați dat osteneala de a o supraveghea, de a o vedea cum uneltește ea. Da, da, și chiar când refuzați anumite lucruri, când renunțați, ea vă așteaptă după colț, ea vă va prezenta altfel și va ajunge să vă convingă. Da, dacă voi fumați, dacă iubiți vinul

sau banii, sau femeile, ea știe totuși când renunțați și spune: “Da, dragul meu, dar tu ai renunțat, este magnific. Trebuie să sărbătorim asta”. Atunci veți merge din nou într-un bistro pentru a bea, pentru a sărbători, pentru că suntem pe cale de a renunța. Dar ea este extraordinară.

Deci dragii mei frați și surori, au fost câteva cuvinte din nou, cu toate că nu este nou, pentru noii veniți este nou, pentru că sunt nou veniți și totul este nou, dar pentru cei vechi, ce nu am spus despre personalitate ! Da, nu trebuie ucisă, dar trebuie subjugată și dominată, măsurat tot, tot ceea ce ea propune și chiar de a o pune la jug. Iată lucrul cel mai bun pe care l-am găsit eu, de a ne servi de ea, de a o înhăma, de a o utiliza, nimeni altcineva nefiind atât de capabil să vă facă afacerile, muncile, ea fiind fantastică, inepuizabilă, neobosită. Dar dacă voi nu știți cum să o utilizați, să o absorbiți, ea va fi cea care vă va absorbi și nu va rămâne nici urmă de voi, da.

Este tot, este tot, este tot. Ah, da, da, această filozofie pentru pahare, pentru mâine este cea mai importantă, cea mai veridică și cea mai... cum de nu s-a gândit nimeni la asta, cum nu s-a gândit ? Dar atunci conținutul pe care noi îl avem, conținutul, asta nu este nimic ?! A face abstracție de acest conținut viu, care este intens și care este subtil, oh, la, la, și a se opri asupra a ceea ce este mort, asupra a ceea ce nu mișcă. Iar eu trag o concluzie pe care nu o veți găsi în nici o carte. V-am spus: dacă aveți nefericirea să se concretizeze, să coborâți, să deveniți atât de materializați, atunci voi riscați pentru că toată lumea poate să vă distrugă, pentru că voi sunteți la mâna lor, voi nu vă mișcați, veți fi întotdeauna găsiți acolo. Dar dacă știți puțin să vă mișcați, veți fi întotdeauna găsiți acolo. Dar dacă știți puțin să vă mișcați, puțin să vă schimbați, ca păsările, ca ființele vii, nu sunteți la mâna celorlalți. Ei bine, iată mentalitatea oamenilor. Toți oamenii care sunt ignoranți, care coboară într-atât pentru a se materializa, sunt la discreția tuturor circumstanțelor, s-a terminat. Și toți ceilalți care se mișcă, care sunt vii, care pot zbura, care pot schimba, subtili, nu s-au materializat complet, fosilizați, nu pot fi atinși, nu pot fi capturați, nu se poate, este ceva, atunci ei planează totdeauna, ei planează. Veți spune: “Da, dar corpul fizic, da, pentru că, corpul fizic, el este cristalizat, el este fosilizat, el este la discreția chiar a persoanei, dar mergeți să-i prindeți sufletul, spiritul său, gândurile sale, conștiința sa, toate acestea, mergeți, mergeți. Deci există ceva ce merge deasupra tuturor circumstanțelor. De ce omul nu a văzut aceasta ? Iată. Mergeți acum să prindeți ceea ce este..., mergeți ? Și paharul, da, mergeți să prindeți razele de soare, ele sunt atât de rapide.

Deci iată, iată, în rapiditate, în intensitate, în, în această splendoare, ei bine, lucruri imperceptibile. Și cum vă spuneam, iată de ce vreți voi să repetați hrana, băile, băuturile voastre, tot, tot ceea ce faceți, le puteți repeta zilnic, acestea sunt la discreția voastră, sunt concretizate. Mergeți acum puțin să repetați câteva extazuri pe care le-ați avut în trecut, sunt lucruri imperceptibile, sublime, atât..., mergeți, ele nu mai depind de voi. Tot ceea ce depinde de voi, este deja ceva care este cristalizat, da. Și pentru a putea acum să aveți acces și ca aceasta să depindă de voi când vreți să cădeți în extaz, să puteți cădea, oh, oh, există o întreagă știință, care este necunoscută pentru materialisti. Ei pot repeta tot, aceleași procedee, aceleași certuri, aceleași roluri și aceleași piese, ceremonii, comedii, aceleași tragedii, aceleași..., tot, ei pot să repete și de ce, ei nu pot să repete ceea ce este divin, ceea ce este divin, ceea ce este sublim ? Pentru că ei au coborât prea mult în materie. Și iată de ce când coborâți mai mult, vă aflați la discreția întregii lumi, a tuturor circumstanțelor. Sute sclavi, se dispune de voi și voi nu sunteți stăpâni pe situație, și iată oamenii, asta este, se dispune de ei, iată sunt trimiși sau sunt luați, sau uciși, sunt așezați, ei nu sunt... Haideți, haideți, să faceți acum ceva ce este subtil, ce este sublim, ce este divin ! DA ?!

Deci iată concluzia. Pentru ca noi să devenim creaturi deasupra tuturor circumstanțelor, că nimic nu ne poate influența, nici o nenorocire, nici o tragedie, nimic, că noi nu putem plana, trebuie să urcăm, nu să ne cristalizăm, iată concluzia. În acel moment, evenimentele, tragediile, pierderile, revoluțiile, voi sunteți deasupra, asta nu vă atinge, inaccesibili, mari, foarte sus. Și de aceea Inițiații sunt așa. Există atâtea cazuri, sunt amenințați: "Te voi ucide, te voi arde", toate astea... Atunci era martirizat, era bătut și toate acestea și vroiau să-i smulgă anumite secrete, anumite lucruri; iar el nu spunea nimic, nu vorbea nimic și atunci era amenințat chiar că i se taie limba și și-a scuipat-o asupra lui, pentru a-i arăta că nimic nu-l poate atinge, nu poate să-l strivească, să-l nimicească. Există cazuri ca acestea în istorie.

Ca Alexandru cel Mare care era în India și s-a oprit la un Inițiat, de un yoghin care era superior, atât de sublim, el ajunsese la mari puteri și la iluminări. El a fost să-l vadă și l-a găsit pe perete, meditând. Și atunci, el a vorbit cu el, și i-a spus: "Ah, vreau să te aduc în regatul meu, în Macedonia, vei fi copleșit de aur, palate, tot". Yoghinul a spus: "Toate acestea nu mă interesează, eu nu vreau toate acestea, nu vreau să vin". "Dar eu sunt capabil să te trimit la moarte, să te chinui". Oh, la, la, yoghinul a surâs și a spus: "Tu nu poți să mă faci să mor, eu sunt deasupra morții, dar drept cine te crezi, sărmanul meu copil...?!". Și a început să-l... Atunci Alexandru cel "Mic" a plecat rușinat din fața acestui

înțelept. El a spus: ”Dar tu nu mă poți ucide, tu nu înțelegi mare lucru, tu îți imaginezi că ai prieteni, că tu ai... dar nu știi chiar nimic”. Și cum Alexandru cel Mare nu era prost, voi nu-i cunoașteți viața lui, trebuie să vă vorbesc într-o zi, mă interesa viața lui Alexandru cel Mare, și veți vedea că el cunoștea multe lucruri. Inițiații l-au instruit, era formidabil. Ei bine, luați-l doar pe instructorul său, Aristotel. Și fiul cui era el ? El era fiul unui mare astrolog, nu era Filip tatăl lui și nici măcar el nu știa, numai mama lui știa acest lucru. Dar în fine, altă dată. Să lăsăm asta pentru altă dată, iar el și-a ucis tatăl fără a vrea aceasta, fără a o ști. Exista un astrolog în regatul său, iar mama sa vizita acest astrolog, el era formidabil. Ei bine el a spus: “Iată, vom găsi data, vom găsi constelațiile”. Și el a devenit tatăl său. Doar că iată, când a făcut horoscopul el avea anumite lucruri pe care le-a dorit, pentru că nu se poate ști exact câte zile va rămâne copilul în burta mamei sale, se poate prevedea în general la ce dată, evident ce constelații, ce planetă, ce aspect, dar iată că, copilul poate veni un pic mai devreme, un pic mai târziu. Și când i-a făcut horoscopul, el a văzut că va fi ucis de propriul său fiu, el o știa. Și într-o bună zi micul Alexandru a urcat sus, așa pentru a vorbi cu astrologul o mulțime de treburi, el se interesa de tot, era într-adevăr extraordinar acest copil, și la spirit, și a pus întrebarea, el a spus: ”Dar oare când tu știi atâtea lucruri, când știi când vom muri și din ce cauză, atunci știi tu când vei muri și de mâna cui ?”. “Da, copilul meu, a spus el, eu o știu, fiul meu mă va ucide”. Oh, oh, ridicol, dar tu nu ai fiu, tu nu ești însurat, oh, oh”. “Vei vedea”. Atunci el l-a împins din turn, l-a făcut să cadă până jos. “Ei, este fiul tău”. “Da, fiul meu ești tu”, spuse el. Atunci Alexandru a fost atât de, atât de, eh, el a plâns el a regretat, el a... “Da, fiul meu, a spus el, eu știam că din cauza ta voi muri”. Și atunci Alexandru cel Mare a studiat mult, mult, a căutat Mari Inițiați; el avea un spirit formidabil, foarte capabil, foarte puternic, foarte dominant, pentru că a fost născut sub influențele pe care tatăl său... Pe când Filip nu a fost niciodată așa, Filip. Ah, macedonenii, mă înțelegeți, nu-i nevoie să-mi spuneți nimic. Cleopatra era macedoneană. Deci este una din aceeași țară, noi ne-am născut în aceeași țară. În fine, cum există un pericol de a nu fi înțeles, să terminăm mai repede. Iată.

Bună seara și noapte bună, dragii mei frați și surori. Pe mâine.

Un minut de meditație.